

συνέλαβαν. Είχε εγκαταλείψει τη θεία του!...

Τι μπορούσε τάχα να πη για να υπερασπίσει τον εαυτό του ο δυστυχισμένος Φοιντέιν;... Ήξερε πως όλους τους Άλατους στρατιώτες, που εγκατέλειπαν τις θέσεις τους για να περάσουν, έστο και για λίγη ώρα, στη Γαλλία, τους περίμενε ο θάνατος...

Εδοχίμασαν μάλιστα σ' αυτόν ένα άλλο νέο τύπου, του οποίου ήθελε να δούν τ' αποτελέσματα... Γι' αυτό, άμεσα μετά την έκτέλεση, μετέφεραν το πτώμα του Φοιντέιν στο άμφιθέατρο του στρατιωτικού νοσοκομείου για να εξετάσουν την ενέργεια των σφαρών.

Ένας καθηγητής, μερικοί στρατιωτικοί γιατροί και μια επιστολή γλιόσθησης από μια πεπλη αίμανο στο μαρμάρινο τραπέζι.

Μά, καθώς ένας νοσοκόμος έγγυθε το πτώμα, μια επιστολή γλιόσθησης από μια πεπλη αίμανο στο μαρμάρινο τραπέζι.

Καί, παίρνοντας την επιστολή, διάβασε τη διεύθυνσή της: «Δουλούνια Σουζέλ Χάφνερ, Σαρρεγκυίλλ. - Με την παράκληση να της αποσταλή...»

Ο καθηγητής άρχισε να γελάει δυνατά και είπε: «Κανένα ερωτικό γραμματίκο, σχηματιστό!... Καί έρχισε τον φάκελλο που ήταν κωκίανος από τό αίμα.

Μερικά λουλούδια Ξέφωσαν τότε απ' αυτόν και μια επιστολή, στην οποία ο Φοιντέιν είχε γράψει τα Ξήη:

«Η μουσοτιδες εινε για τον παλλου Χάφνερ και τ' άγροισιανάφυλλα για σένα, άγαπημένη μου Σουζέλ. Έπληγα και τ' έχωρα χθές... Εινε λουλούδια της πατριδας... λουλούδια της Γαλλιας...»

Ο καθηγητής τότε, πνίγοντας μια βλαστήμια, είπε: «Πάντα οι ίδιοι θάνα οι Γάλλοι!... Για ένα τέτοιο άσημαντο πράγμα, καταδικάζει τον εαυτό του...»

Καί, μανιασμένος, πέταξε τα λουλούδια στο πάτωμα κ' έχωσε κατόπι το εργαλειο του στο πάτωμα του δυστυχισμένου Φοιντέιν...

Καί, ένα έφρανε μέσα στις σάρες του για να εξασκευόσθη την κατέφωσι των σφαρών του και λούγγου Γερμανικού όπλου, συγχρόνος, με τις βαρεφες μπόττες του, ποδοπατούσε τα φτωχά λουλούδια της Γαλλιας...

LEON SAZIE

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ

Ο Βίας, ένας από τους έπτά σοφούς της αρχαιότητας, επρόκειτο κάποτε να δικάσει έναν κακούργο, για τον οποίον οι νόμοι της πατριδος του προσέδεδεκαν την ποινή του θανάτου. Ο σοφός δικαστής συζητήθηκε τόσο πολύ απ' την τραγική όψη του καταδίκου, ώστε άρχισε να κλάει.

— Γιατί κλάεις; τον ερώτησε κάποιος απ' τους παρισταμένους. Μήπως δεν εινε στο χέρι σου να τον άφρησις ελευθερο;

— Όχι, απορώθηκε ο Βίας. Γιατί ή μόν Δικαιοσύνη απαιτεί να τον καταδικάσω σε θάνατο, ή Φύσις όμως με κάνει να χένω δίκονα για τή δυστυχία του...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

- Τό ένστικτο του ανθρώπου πιστεύει, τό λογικό του άμφιβάλλει. JOUFFROY
Πολλές φορές ή συγγνώμη ίσοδυναμεί με έκδίκηση. ROCHEF
'Η τιμή των άνδρων Ξη κάτω απ' τον ήλιο, ενώ των γυναικων κρύβεται στη σιά. RUSSY
'Όλη ή Ξη αποτελείται από μια περιπέλεια γύρω απ' τον τάφο. RIVAROL
'Ο έρωσ όλα τ' άσχημοί, τό φιλότιμο τίποτε. BERNARD
'Όποιος δεν έχει πόθους, εινε δυστυχισμένος. ROUSSEAU
'Όποιος έπιθυμεί αδιάδοξα, εινε φτωχός. BALZAK
'Ο εύτυχιμένος δεν έποικτεύεται τίποτε. EPINAIS
'Η φωνή του φίλου εινε μουσική για όποιον πονεί. NO-E-L
Τά μάτια διαρκούν περισσότερες φορές απ' όσες χαμογελούν τ' χείλη. CHATEAUB

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βολταίρος έφιλοξενείτο μια μέρα στο μέγαρο της κυρίας Σατελέ κ' έπαιζε μ' ένα μικρό παιδί, που τό κρατούσε στα γόνατά του.

— Μικρό μου, άρχισε να του λέη ο φιλόσοφος, για να προσδεύσής σ' αυτόν τον κόσμο πρέπει να έχης την ύπαστηριζή των γυναικων. Καί για να έχης την ύπαστηριζή των γυναικων πρέπει να τις γνωρίζης. Μάθε λοιπόν πως όλες ή γυναίκες εινε ύπαστηριζες καί γι' αυτό...

— Πώς! Όλες ή γυναίκες; φώναξε με θυμό ή οικοδόσπινο, έπερβαίνοντας στη σίδηρη. Τι εινε αυτό που λέτε, κύριε;

— Κυρία μου, ύπαστηριζες άτάραχα ο φιλόσοφος, στα παιδιά δεν πρέπει να λέμε ψέμματα...

«Όταν ο Λορδοβίος ΙΒ' έφερε τον τίτλο του δουκό της Όρλεάνης και δεν είχε ανεβή άκόμα στο θρόνο της Γαλλιας, ύπαστηριζή του δεινοπαθήματα εκ μέρους της αντιβασιλίσσης Άννας. Μόλις λοιπόν έγινε βασιλεύς, οι άντλιοι του τον παρακαλούσαν να εκδίκηση την αντιβασιλίσσα για τις προσβολές που τό είχε κάνει. Αύτός όμως πως έδωσε την Ξήη χαριστηριστική άπάντησι:

— Δεν εινε σωστό, κύριε, να μνησκαζή ο βασιλεύς της Γαλλιας για λογαριασμό του άλλου δουκό της Όρλεάνης!...

Κάποιος ύποδηματιστός πήγε κάποτε σ' έναν εγγενή Γάλλο, που δεν είχε σηκωθή άκόμα απ' τό κρεβάτι, για τό λογαριασμό του για τό τον έξοφλήση.

— Ρηθεται να πληρωθήτε; τον ερώτησε ο εγγενής.

— Μάλιστα. — Άνοιξτε εκείνο έξέτι τό σερτάρι.

Ο ύποδηματιστός άνοιξε τό σερτάρι που τό έδειξε, αλλά δεν εύρησε τίποτε μέσα.

— Δεν υπάρχουν χρήματα εδώ, εινε στον εγγενή.

— Άνοιξτε τό δεύτερο. — Ούτε εδώ.

— Άνοιξτε τό τρίτο. — Μά εδώ βλέπω ένα σερτό λογαριασμού.

— Ε! Αυτού βάλε καί τό δικό σας! Καί ο εγγενής γύρισε από τ' άλλο πλευρό για να συνεχισή τον ύπνο του...

Όταν ή βασίλισσα Χριστίνα είχε πάει κάποτε στη Ρώμη, ο Πάπας έθεσε στη διάθεσή της μερικούς καρδινάλιους για να τη συνεδούσουν κατά τις επιζήψεις των διαφόρων μουσείων. Μεταξύ άλλων άρεσε πολύ στη βασίλισσα τό άγαλμα του Μιτρούνη που παριστανε την Άλήθεια. Κάποιος καρδινάλιος, που παρατήρησε αυτή την προτίμησή της, τής ειπε:

— Άς εινε εύλογημένος ο Θεός, Μεγαλειότηη, που σάς ένένευσσε άγάτη προς την Άλήθεια, την οποίαν συνήθος δεν άνέχονται οι έστεμμένοι.

— Ναί, αλλά δεν εινε όλες ή άλληεις από μάγομο, απάντησε έτοιμότητα ή βασίλισσα.

Ερώθησαν κάποτε τον Άριστοτέλη πως Ξηγητα ή μεγάλη αγάπη των ανθρώπων προς τό κάλλος.

— Μονάχα ένας τυφλός δεν θα μπορούσε να καταλάβη την ατία, απάντησε ο φιλόσοφος Ξηρά.

Ο περιφωρος ρήτορ του Βυζαντίου Δελφίδιος κατηγορούσε κάποτε μικρό στον Ίουλιανό κάποιον συμπόλιτη του. Βλέποντας δε ότι ο αυτοκράτωρ έδίσταζε να εκδώσει άπόφασι, λόγω έλλειψους έπαρκων άποδείξεων καί λόγω του ότι ο κατηγορούμενος πολιτής ήνευτο την εις αυτόν άποδομένην ποάξιν, του ειπε:

— Άν κάθε ένοχος χρησιμοποιεί άδίκως μόνο καί μόνο γιατί άρνηται την έναντιον του κατηγορία, τότε πως πρέπει να θεωρηθή ός ένοχος σ' αυτό τον κόσμο;

— Κι' αν για την καταδίκη ενός ανθρώπου δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο από μια κατηγορία, τότε πως θα μπορούσε να κληρωθή άδίκως; απάντησε ο Ίουλιανός.

Κάποιος Νορμανδός περιέγραφε μια μέρα σ' έναν κύλο γνωστόν του να όρασι κά απέναντά δάση που είχε δήθεν ιδιόκτητα στην πατρίδα του.

— Μην τον πιστεύετε, φώναξε τότε κάποιος Γασκώνος, μη μοφώντας πειά να συγκαταστή μετροστά στις καυρησιολογίες του τερατολόγου. Να μου κόψτε τό λαμό, αν έχη τόσα δάση, όσα του χρειάζονται για να κατασκευάσθ έστο καί... μια όδοντογλυφίδα!...

